kül üks weike wölg olli, agga mis siiski omma rahwast töö ja holepiddamisega toitis, tütre kätte annud. Tütre mees olli puraiuja ja tedda hüti: „pitk Hansujürri.“ Nore naese nimmi olli Lisa ja nende noor poisike nimmetati: „weike Jürri.“ Wannaeideke olli tütre jure jänud ja sedda kaupa teinud, et temma omma tarwidusseks maeas asset ja pöllolappist üllespiddamist piddi sama. Nemmad lootsid, et pitk Hansjürri, kes tuggew töömees olli, sedda weikest wölga warsti jouaks ärratassuda, ja et nemmad siis wöiksid öige rahhuliste ellada. Essiotsa läks köik hästi korda, mees teggi tööd ühhe rikka parwe-perremehhe jures orgus; Temma raius seal kennas waikses metsas mönne teise päilisega neid körgid mändi mahha, mis Hollandi männiks hüti. Need märato sured puud said, kui keik oksad ollid mahha raiutud, parra- ja äkkilisse kalda pealt, kus pöesaid egga wössusid ees ei olnud, mäest alla lobitud, sealt hoostega jöe äre wetud, kus neid parweks kokko seoti ja wee peale lasti.

Pitk Hansjürri tenis head rahha ja arwas jubba, et, kui se nenda eddasi lähhäb, temma warsti sedda weikest üksikut maea mäe peal wöiks ärramüa ja parwemeistriga pu-rendi jures seltsimehheks heita, mis ennam siisse teeks ja mitte ni

ränk ei olleks kui puraiuminne, — ja mötles ka, et temma weike Jürri wimaks isse rikkaks parwemehheks woiks sada, kel rahha olleks ni kui metsas pulehti, ja mis seddasuggusid surusse möttid weel ennam on, mis warsti inimesse süddames tösiwad, kui ta ärraunnustab, mis se tähhendab kui kirri ütleb: „Katsuge, et teie önsaks sate, kartusse ja wärristusega.“ Inimessed tahhaksid kül keik önsaks sada, agga mönned mötlewad, kui sedda kartusse ja wärristusega peab nöudma, egga se woi ennam önnis olla, ja et karta ja wärriseda ei sünni ühte önnistusega. Agga pitk Hansjürri ja temma naene ollid ühhe waenlasse omma maeasse laskmud tulla, kes agga nende melest ennam waenlane ei olnud, waid üsna hea söbber, et nemmad aeg aealt ennam ei arwanud sündima ilma temmata ellada egga tööd tehha. Sest kui mees hommiko warra ülles tösis ja töle läks, siis piddi keige esmalt winapuddel walmis ollema, — ja üksi ei üttelnud: „Hansjürri, wata, se wiin on sinno waenlane ja sadab sind surma — hirmsa hinge surma ja warrase ihhosurma!“ — Wannaeide mele üksi tulli wahhest, et mitte keik asjad omma öigusses ei olnud ja wimaks weel ennam wilto lähwad; agga temma olli üks arg, tassane wan-